

Với em Lan tôi có một chuyện vui vui...

Có một hôm ba tôi dẫn tôi và em Lan đi chơi bằng ngựa, chị tôi thì thích quần bên má tôi coi làm bánh hay nấu ăn chứ không như tôi, đi xe hơi thì nhanh nhưng không thích bằng đi ngựa. Phần tôi thì mấy chú người nhà có tập cho tôi đi ngựa rồi cho nên tôi đã quen còn em Lan, sau khi ba tôi đỡ em lên lưng ngựa rồi dạy em cách thức cỡi ngựa: Muốn ngựa chạy mau thì chỉ cần giũt nhẹ dây cương và hai chân thúc đều vào bụng ngựa, muốn quẹo mặt thì kéo dây cương bên mặt, quẹo trái thì kéo dây cương bên trái. Muốn ngựa dừng lại thì kéo dây cương thật mạnh, đồng thời hai chân kèm sát vào bụng ngựa...

Không biết em Lan làm sao mà lúc ngựa tôi và ngựa của ba tôi chạy một đoạn nhìn lại thì thấy em đã quay ngựa chạy trở về một khoảng khá xa. Tôi theo Ba tôi lật đật quay ngựa lại... chạy về tới nhà thì thấy ngựa của em Lan đứng ở trong chuồng mà em Lan vẫn ngồi yên trên lưng ngựa không xuống, em nói: "Nó không chịu đi, nó quay về, về tới đây con muốn leo xuống thì nó dậm chân và hí lên con sợ quá..."

Ngoài ra tôi và em Lan còn có nhiều kỷ niệm của những ngày thơ ấu mà mỗi khi nhớ đến tôi hãy còn ngất ngây và mơ ước một chuyện không bao giờ có: Ước được sống lại những ngày cũ... và nhất là ước vẫn được kề cận bên Ba... Ba tôi dẫn hai chúng tôi đi thăm đĩa cá, đi ngang qua mấy giồng dưa leo của ai đó vừa có trái non, tôi đòi ăn cho được mà em Lan cũng hùa theo, ba tôi đành phải hái cho chúng tôi mỗi đứa một trái rồi ông cột tiền vào một que cây cấm ở đó để trả cho chủ dưa, ba tôi nói nếu không làm vậy thì người ta nói mình ăn trộm, không nên...

Về đến nhà tôi kể lại cho má tôi nghe, má tôi rầy:

"Đi đâu cũng dắt hai đứa, đứa này đòi thì đứa kia cũng bắt chước..."

Nhưng ba tôi cười và nói:

"Chim có đàn cùng hót, tiếng hót mới hay, ngựa có đàn cùng phi nước phi mới mạnh."

Bây giờ tuổi đã lục tuần, có hoàn cảnh thuận tiện, hàng ngày tôi đi chùa tụng kinh, nghe các băng giảng Phật pháp, đọc thêm kinh sách, hiểu được chút ít giáo lý Phật.... Trong tôi chợt khởi lên một câu hỏi: Không biết Ba tôi có biết gì về giáo lý Phật hay không mà sao cách sống của ông lại hoàn toàn phù hợp với những lời Phật dạy? Ở ông "Tứ vô lượng tâm" được phát huy một cách thật trọn vẹn:

TỪ là ban vui thì ông đã đem lại nhiều nguồn vui cho

dân của cả bảy làng khiến cho ai nấy đều yêu mến ông một cách chân thực, khi ông mất, rất nhiều người tới xin được để tang dù không phải là bà con quyến thuộc, ai cũng muốn ghé vai đồng khiêng quang tài để đưa ông đi...

BI là cứu khổ thì ông đã giúp cho bao nhiêu người qua được những khổ cực trong cuộc sống, ngoài cái việc cất nhà cho người nghèo, ông còn nhận rất nhiều con nuôi để giúp đỡ cho ăn học... Sau này có mấy người đã lên đến hàng tướng lãnh... Vì công việc làm ăn ông thường đi đây đi đó, từ tỉnh này qua tỉnh khác... Ngày ông mất có nhiều người tới xin để tang và nói là đã được ông nhận làm con nuôi... mà má tôi chưa hề biết mặt...

HỈ là vui theo cái vui của mọi người thì đó như là cái bản tánh của Ba tôi, những dịp lễ Tết các làng có tổ chức các trò vui chơi thì cũng do Ba tôi bày đặt ra, đánh bài chòi thì chính ông cầm trống, chơi cờ người thì ông cũng tham gia... Thấy mọi người vui thì ông cười hề hể...

XÃ nếu hiểu là xả bỏ, là cho, là bố thí thì tôi xin kể thêm: Ngày Ba tôi mất Ba tôi không để lại tiền bạc gì nhiều mà toàn là giấy nợ (!) ông cho người ta mượn tiền nhưng không hẹn ngày trả... Một số ruộng muối và ruộng ngọt ông đã cho luôn cho người thuê, người thì ông nói: "Cho để nó làm nó nuôi con..." người thì ông nói: "Cho nó để nó biết cố gắng và rán sức làm để nuôi má nó tạt nguyên..." Ông có đủ lý do để cho mà má tôi thì chưa bao giờ có ý kiến trái ngược với ông về bất cứ chuyện lớn chuyện nhỏ nào...

Ba tôi mất khi tôi ở tuổi 13, tôi chưa làm gì được để trả hiếu, còn bây giờ, tôi chỉ biết hàng đêm đi chùa tụng kinh hồi hướng công đức cho ba tôi, cho má tôi và tôi tự hứa với lòng là sẽ noi theo gương ba tôi để phát huy "TỨ VÔ LƯỢNG TÂM" cho được như ông mà thôi....

Diệu Ngọc

(Mùa Vu-lan Nhâm Ngọ)

